

13.

Min wån kan du dig ej besinna,
 Swad trohet som jag dig bewist,
 Kan du dig icke sjelf påminna,
 Den kärlek jag till dig har hyst
 Från första början intill nu
 Jag älskat dig i åren sju.

14.

Du wånligt handen åt mig räckte
 Wår kärlek uti låga brann,
 Med wrede du den ock utsläckte,
 Då du hos andra nöje fann
 Du sjelf wårt kärleks-band afslut
 För kötsens lust och olyskhet.

15.

Nu slutar jag min klage-wisa,
 Betrakta wål min forge-sång,
 En sådan Glicka bör man prisa,
 Som älskar många på en gång;
 Älsk min wån, lef som du kan
 Och haf din kärlek till hwar man.

16.

Haf tack för hwarje dag och timma,
 Haf tack min wån för hwar minut
 O Gud låt oss hwarandra finna,
 Med fröjd när lifwet tager slut,
 Fastän du har förslutit mig
 Mitt hjerta brinner ömt för dig.

Såles i Eldenslährs Bokhandel i Stockholm.

E I D E R S Ö E M,
 Elmens och Granbergs Tryckeri, 1825.

En alldeles ny och wacker

Kärleks-Wisa.

Sjunges som: När jag förnöjd min pipa lånder.

Min lust och glädje är försluten,
 Mitt nöje wändes uti qual,
 Jag är utaf min wån försluten
 Den jag har älskat utan tal,
 Den wårnen, som jag trodde bäst,
 Den plågar mig som aldrumast.

2.

Mitt hjerta uti låga brinner
 Af oro, ångslan, natt och dag;
 Hos ingen jag mitt nöje finner,
 Som lindra kan mitt hjerte-gnag,
 Hwar jag i werlden wänder mig
 Min stora ångest ökar sig.

3.

I werlden är så tungt att lefwa
 Hwar dag är långsam som ett år,
 Ty oro, ångslan mig omswäfwa,
 Mitt hjerta utaf ångest slår,
 Och om det wore Guds behag
 Så kom o död i denna dag.

4.
O himlens Herre som allt känner.
Du räknat har de trogna fjät
Swardfwer smäleten mig bränner
Af den jag älskat med trohet,
Då jag med största nöje spräng
Då blef min lust förvand i tvång

5.
En vän i werlden jag utvalde
Och höll den för min enda mö,
Uppriktigt hon sig då anställde
Wi swor om kärlek till wår dödd;
Förnöjd wi gaf hwarandra hand
Och knöt ett trofast kärleks-band.

6.
Nu kan jag se och mig inbita
Hur falsk och smink-full qvinnan är
Som Simson war för sin Delilla
Då hon hans hufvudhår afstär.
När hon hans starkhet lockat ut
Snart blef med lifwet ynligt slut.

7.
O du min vän som förr har varit
Min lust från våra barndoms-år
Betänk dig väl hwad du har swurit,
Tänk ewigheten förestår
Ditt tal war intet skämt och gant
Din egen själ du satt i pant.

8.
För mins du hur du swor och sade
Då du din hand bortgaf åt mig

Förbannelse du Gud ombade,
Om du otrogen skulle bli,
Gud satt mig för den strånga lag
Och mig förddm på Domedag.

9.
Betänk hwad lön du dig åtagit
Förbannelse till ewig tid,
Förddmelsen du dig ådragit,
Ty Gud han wet det sannerlig;
När du för Domen ställes fram
Med swel du ej undkomma kan.

10.
Ditt hjerta må i stycken brista
Hwar gång du uppåt himlen ser,
Ditt hårda samwet månde brista,
Som sankt dig sjelf i afgrund ner
Föragtadt mig och bröt din Ed
Tänk himmelen är på dig wred.

11.
Du wet att himlen skall belöna
Allt efter som wi handlat har,
Gäst jag dig icke will förddma
För Christi skull, som korsat har
Då han wår synd och brott förfönt
Ty är min önskan dig ej ondt.

12.
För din skull är mitt hjerta fargat,
För din skull är jag ock till spott;
Men mest jag derutas förargas
Allt sådant gör ditt samwet godt,
Förakt till lön jag redan fått
För alla trogna fjät jag gått